

Sygn. akt II UK 576/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku J.K.
przeciwko Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 października 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 16 marca 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 16 marca 2016 r. oddalił apelację J.K. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 20 października 2014 r., którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. z 16 kwietnia 2014 r. w zakresie ustalającym wysokość emerytury policyjnej.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawca zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 15a w związku z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (dalej jako ustawa zaopatrzeniowa) przez uznanie, że okres zasadniczej służby wojskowej należy uwzględnić jedynie w zakresie ustalenia długości czasu służby

niezbędnego do nabycia prawa do emerytury policyjnej, a jednocześnie nie można go uznać jako okresu pełnienia samej służby w rozumieniu ustawy zaopatrzeniowej, a w konsekwencji nieuzasadnione zastosowanie do rozpoznawanej sprawy art. 15a zamiast art. 15 tej ustawy.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono występowaniem istotnego zagadnienia prawnego „polegającego na ustaleniu czy art. 13 ust. 1 pkt 1-4 ustawy zaopatrzeniowej rozszerza zakres znaczenia pojęcia „służba” ponad jego podstawowe znaczenie, które można wywieść z art. 1 tej ustawy, czy może jest on jedynie przepisem o charakterze technicznym, doprecyzowującym sposób obliczania okresu 15 lat wymaganego przez art. 12 tej ustawy w celu nabycia przez funkcjonariusza prawa do świadczenia emerytalnego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym,

których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy po pierwsze - przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (por. postanowienie z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732).

Formułowane przez skarżącego zagadnienie prawne znalazło już rozstrzygnięcie w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Mianowicie, w wyrokach z dnia 11 kwietnia 2017 r., II UK 118/16 (LEX nr 2312477) oraz z dnia 12 lipca 2017 r., II UK 190/16 (LEX nr 2323654) wyrażono pogląd, że odbycie przez funkcjonariusza przed dniem 2 stycznia 1999 r. zasadniczej służby wojskowej nie oznacza pozostawania w służbie przed tą datą w rozumieniu art. 15 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej. W wyrokach tych, między innymi, wskazano, że art. 13 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej nie uznaje (nie traktuje, nie uważa, nie utożsamia) za okresy służby w Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Straży Granicznej, Biurze Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i w Służbie Więziennej okresów wymienionych w pkt 1-4 (jak czyni to art. 58 ust. 1 pkt 2 w odniesieniu do wysługi emerytalnej funkcjonariuszy zwolnionych ze służby do dnia wejścia w życie ustawy), ale nakazuje jedynie ich

traktowanie jako okresy równorzędne z tą służbą dla potrzeb ustalenia wysługi funkcjonariusza do prawa i wymiaru emerytury policyjnej. Wskazują na to jasno art. 3 ust. 1 pkt 7 i art. 12 ustawy, jednoznacznie odróżniające okresy służby i okresy z nią równorzędne, obejmujące nie tylko okresy służby w formacjach wskazanych w art. 13 ust. 1, ale także okresy zatrudnienia w jednostkach wymienionych w pkt 4 tego przepisu. Tymczasem w art. 15 i art. 15a wyróżniono dwie kategorie funkcjonariuszy uprawnionych do emerytury policyjnej według kryterium przyjęcia do służby przed i po określonej dacie - przyjętych do służby przed dniem 2 stycznia 1999 r. (pozostających w służbie przed tą datą) oraz tych, którzy zostali do służby przyjęci (wstąpili do niej) po raz pierwszy poczynając od wskazanej daty, bez odwołania się w tym zakresie do okresów równorzędnych ze służbą. W tych odczytywanych łącznie przepisach akcent został postawiony nie na samo pełnienie przed i po określonej dacie służby bez względu na jej rodzaj i sposób pełnienia, ale na „przyjęcie do służby” (wstąpienie do niej na zasadzie dobrowolności).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.